

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **U. U.**, zast. JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem se sídlem Příběnická 1908/12, Tábor, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 7. 2015, č. j. MV-124301-3/SO/sen-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2016, č. j. 11 A 144/2015 – 59,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Michalovi Bernardovi, Ph.D., advokátovi se sídlem Příběnická 1908/12, Tábor, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč** a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba podaná proti rozhodnutí žalované specifikovanému v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla její odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 21. 5. 2013, č. j. OAM-29186-9/DP-2012, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti

o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny.

[2] K námitce absence výzvy k vyjádření se k podkladům k rozhodnutí dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr. ř.“), městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že cílem uvedeného ustanovení je, aby se účastník řízení seznámil s obsahem spisu před vydáním rozhodnutí. Za situace, kdy jediné podklady k vydání rozhodnutí jsou doklady, které účastník sám předložil, by bylo zcela formální, postupovat dle daného ustanovení, jelikož by se seznamoval s doklady, které doložil, či obdržel.

[3] Na námitku porušení § 65 odst. 2 spr. ř., tedy vadu spočívající v pokračování řízení, i když neodpadla překážka řízení, městský soud uvedl, že v důsledku poučení uvedeného ve výzvě nemohla být stěžovatelka v legitimním očekávání, že v řízení bude pokračováno pouze v případě, že jí doplněné doklady budou kompletní. Naopak, po uplynutí stanovené lhůty jsou splněny podmínky pro to, aby bylo ve správním řízení pokračováno, ať již účastník řízení požadované doklady nepředložil vůbec, předložil jen některé, či je předložil kompletní. Podle jednání účastníka řízení se však odvíjí výsledek správního řízení, v němž je pokračováno, a proto ani zastavení řízení pro neodstranění podstatných vad žádosti dle § 66 odst. 1 písm. c) spr. ř. nemůže být pro účastníka překvapujícím rozhodnutím, pokud uvedené doklady kompletně nedoložil dle pokynu ve výzvě.

[4] K námitce doložení chybějícího dokladu dne 20. 12. 2012 soud uvedl, že ze spisového materiálu vyplynulo, že byl doplněn k jednacímú číslu, pod kterým byla u správního orgánu I. stupně vedena matka stěžovatelky, která za ní jako zákonný zástupce po celou dobu řízení před správními orgány jednala. Nebylo povinností správního orgánu zjišťovat, zda doklad, vyžadovaný v jedné věci, není předložen ve věci jiné, byť jde o rodinné příslušníky. Předložení dokladu v jedné věci, zde k jinému číslu jednacímú, nelze považovat za splnění povinnosti v této věci.

[5] Dále městský soud uvedl, že argument usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 7. 1999, č. j. 5 A 48/99 – 13, nepovažuje za přílehlavý, jelikož napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně je rozhodnutím, kterým bylo ukončeno správní řízení o žádosti žalobce, lze tedy akceptovat, že před jeho vydáním by přicházela v úvahu výzva podle § 36 spr. ř., ale i tak výše uvedený závěr o formálnosti této výzvy by stále platil.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Rozsudek městského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] V kasační stížnosti uvedla, že dodatečně dne 20. 12. 2012 doplnila doklad prokazující úhrnný měsíční příjem. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně zaslal stěžovatelce vyznění o pokračování v řízení, měla za to, že všechny doložené podklady jsou v pořádku. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak pro ni bylo překvapivé. Nebyla ani vyzvána k vyjádření se k podkladům dle § 36 odst. 3 spr. ř. Pokud by byla, zjistila by, že potřebné podklady ve spisu nejsou a učinila by potřebné kroky k jejich doložení.

[8] Dále namítala nepřezkoumatelnost vypořádání všech námitek uvedených v žalobě a v doplnění žaloby. Uvedla, že na tyto námitky bylo reagováno, ale nedostatečně. Konkrétně

pokračování

poukazuje na citaci usnesení Vrchního soudu v Praze, sp zn. 5 A 48/99, ke kterému městský soud pouze uvedl, že dané usnesení není přílehlavé.

[9] Žalovaná se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Ze správního spisu soud zjistil tyto okolnosti podstatné pro posouzení kasační stížnosti. Stěžovatelka podala dne 23. 5. 2012 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny. K této žádosti nedoložila všechny potřebné doklady. Správní orgán I. stupně dne 23. 5. 2012 řízení přerušil a vyzval ji k odstranění vad žádosti ve lhůtě 30 dní. Dne 22. 6. 2012 dodala dva ze tří povinných dokladů. Sdělením ze dne 7. 5. 2013 ji správní orgán I. stupně vyznamenal o pokračování řízení a usnesením ze dne 21. 5. 2013 řízení zastavil.

[12] V první řadě se soud musel zabývat namítanou nepřezkoumatelností. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že by k ní byl povinen soud přihlídnout i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[13] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívá nepřezkoumatelnost rozhodnutí v nedostatku důvodů rozhodnutí, nesrozumitelnosti nebo jiné vadě řízení, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Argumentace stěžovatelky směřuje k prvnímu z uvedených důvodů, neboť namítá, že se městský soud řádně a přesvědčivě nevypořádal se všemi námitkami (k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů srovnej setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006 – 46, publ. pod č. 1109/2007 Sb. NSS, ze dne 19. 5. 2009, č. j. 1 Azs 20/2009 – 68, a ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007 – 111).

[14] Kvalita a rozsah podaných námítek předurčuje kvalitu a rozsah jejich vypořádání. Stěžovatelka uznává, že městský soud reagoval na všechny žalobní námítky, ale toto vypořádání shledává nedostatečné, aniž by je blíže specifikovala. Nejvyšší správní soud se proto obecně zaměřil na přezkoumatelnost napadeného rozsudku a dospěl k závěru, že argumentace městského soudu je dostatečná. Z odůvodnění je znatelné, jakými úvahami se soud řídil a co považuje za podstatné.

[15] Stěžovatelka kromě obecného tvrzení o nepřezkoumatelnosti konkretizovala, že se městský soud nevypořádal s usnesením Vrchního soudu v Praze, sp zn. 5 A 48/99. S tímto nelze souhlasit. Vrchní soud v části usnesení, která byla citována v doplnění žaloby, uvedl, že za rozhodnutí procesní povahy považuje pouze ta, jimiž se správní orgán nedotkl přímo

těch práv účastníka, která vyvěrají z hmotného práva. Z obsahu odůvodnění Nejvyšší správní soud ověřil, že městský soud se s odkazem na uvedené usnesení vypořádal. Konstatoval, že je nepovažuje za přílehlivé, neboť vyzývat stěžovatelku dle § 36 odst. 3 spr. ř. k vyjádření se k podkladům, které všechny sama předložila (obdržela), by bylo pouhým formalismem. Tato úvaha městského soudu je zcela přezkoumatelná.

[16] Dle § 65 odst. 2 spr. ř. *[s]právní orgán pokračuje v řízení, jakmile odpadne překážka, pro niž bylo řízení přerušeno, nebo uplyne lhůta určená správním orgánem podle § 64 odst. 2 nebo 3.*

[17] Dle § 66 odst. 1 písm. c) spr. ř. *[ř]ízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže [...] žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.*

[18] Dle výše uvedeného může správní orgán pokračovat v řízení jen v případě, že odpadne překážka řízení, popř. uplyne lhůta, pokud ji určil dle § 64 odst. 2 nebo 3 spr. ř., což se v projednávaném případě nestalo. Pokud účastník řízení neodstraní podstatné vady žádosti, tedy neodpadne překážka řízení, musí správní orgán řízení zastavit. Správní orgán I. stupně měl, po uplynutí lhůty k odstranění podstatných vad žádosti, bez dalšího řízení zastavit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015 – 24, nebo ze dne 28. 1. 2010, č. j. 9 As 36/2009 – 78).

[19] Námitka, že usnesení o pokračování v řízení bylo překvapující, či nepředvídatelné není důvodná. Od uplynutí lhůty k odstranění vad žádosti, tedy od 22. 6. 2012, až do doručení sdělení o pokračování v řízení, tedy do 10. 5. 2013, bylo řízení o žádosti ve stavu, kdy mohlo být kdykoliv zastaveno. V této době si proto stěžovatelka nemohla myslet, že doplnila řádně všechny podklady. Po tuto dobu trvající téměř 11 měsíců mohla kdykoliv nahlížet do spisu a přesvědčit se, proč v řízení není dále pokračováno a podklady doplnit. Teprve od okamžiku, kdy se o pokračování v řízení dozvěděla, si hypoteticky mohla myslet, že jsou podklady kompletní. Z obsahu spisu však žádným způsobem nevyplývá, že byla připravena chybějící podklady poskytnout a v důsledku vyrozumění o pokračování v řízení tak neučinila. Také se nejednalo o situaci, kdy by například bylo pokračováno v řízení ještě před uplynutím lhůty pro odstranění vad, a tudíž by se účastník řízení mohl důvodně domnívat, že dodání dalších podkladů již není třeba.

[20] Názor městského soudu, že pokračovat v řízení lze kdykoliv po uplynutí lhůty stanovené ve výzvě k odstranění vad, je chybný. I přesto však dospěl ke správnému závěru, že stěžovatelka nemohla setrvávat v legitimním očekávání, že správnímu orgánu doložila všechny potřebné doklady. Nejvyšší správní soud proto dovodil, že v této věci nemohlo mít pochybení správního orgánu I. stupně vliv na zákonnost rozhodnutí o zastavení řízení.

[21] Stěžovatelka dále namítá, že jí nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům. Pokud by byla, zjistila by, že potřebné podklady ve spisu nejsou a učinila by potřebné kroky k doložení.

[22] Dle § 36 odst. 3 spr. ř. *[n]estano-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*

[23] Městský soud na danou námitku uvedl, že všechny podklady k rozhodnutí předložila buď ona sama, nebo jí byly zaslány. Za situace, kdy jediné podklady k vydání rozhodnutí jsou ty, o kterých stěžovatelka musela vědět, by byla výzva k seznámení se s podklady dle § 36 odst. 3 spr. ř. zcela formálním úkonem.

pokračování

[24] Nejprve je nutno posoudit, zda vůbec bylo povinností správního orgánu I. stupně postupovat v projednávaném případě dle § 36 odst. 3 spr. ř., neboť rozhodnutí žalovaného je založeno primárně právě na tom, že podle tohoto ustanovení správní orgán I. stupně vůbec postupovat nemusel. Pokud by byl tento závěr správný, pak by byla nadbytečná úvaha, zda správní orgán I. stupně toto ustanovení porušil, nebo nikoliv.

[25] Uvedené ustanovení se týká pouze „rozhodnutí ve věci“. Co je rozhodnutí ve věci dále specifikuje § 67 odst. 1 spr. ř. (srovnej i § 9 spr. ř.), který stanovuje, že *[r]ozhodnutím správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách*. Toto ustanovení rozlišuje rozhodnutí dle správního řádu na rozhodnutí konstitutivní, deklaratorní (obě rozhodnutí ve věci) a rozhodnutí procesní povahy.

[26] Podstatné pro posouzení sporné otázky je, zda usnesení o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) spr. ř. je rozhodnutí ve věci, či ne, tedy zda „*zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá*“. Za této situace dochází k zastavení řízení z důvodu nečinnosti nebo částečné nečinnosti žadatele. K meritornímu přezkumu oprávněnosti žádosti, zda žadatel splňuje nároky dané určitým zákonem k vydání pozitivního rozhodnutí, vůbec nedojde, jelikož správní orgán nemá k dispozici podklady, na základě kterých by splnění podmínek mohl posoudit. Zastavení řízení z důvodu neodstranění vad žádosti není vyslovení názoru správního orgánu k meritu posuzované otázky, ale jde o procesní důsledek nespolupráce žadatele se správním orgánem. Lze tak dospět k jednoznačnému závěru, že usnesení o zastavení řízení § 66 odst. 1 písm. c) spr. ř. nezakládá, nemění ani neruší práva nebo povinnosti a ani nemá povahu deklaratorního rozhodnutí.

[27] Obdobně se vyslovil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 84/2011 – 137, kde uvedl, že „*[j]elikož však tyto podstatné vady žádosti, které brání jejímu projednání, nebyly ani přes výzvu žalovaného odstraněny, byl naplněn důvod pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalovaný nemohl za této situace pokračovat v projednávání žádosti a vydat ve věci meritorní rozhodnutí. Správní řád pro případ, který nastal v dané věci, předpokládá, že řízení o žádosti je ukončeno rozhodnutím procesním.*“

[28] Důvod, pro který zákonodárce volil takto přísné podmínky ve vztahu k žadateli, je ten, že žadateli nic nebrání, aby podal žádost novou. Tím vyvolal nové řízení, kde bude moci odstranit všechny vady, které způsobily zastavení předcházejícího řízení. Překážka věci rozhodnuté dle § 48 odst. 2 spr. ř. se zde neuplatní (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2012, č. j. 4 Ads 165/2011 – 151).

[29] Závěr městského soudu, dle kterého před vydáním rozhodnutí o zastavení řízení přichází v úvahu výzva dle § 36 spr. ř., není správný. Posuzovat, zda by výzva byla čistě formální je proto nadbytečné.

[30] Podle § 106 odst. s. ř. s. musí stěžovatel v kasační stížnosti uvést, z jakého důvodu napadá rozhodnutí krajského soudu. Kasační stížnost lze podat toliko z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Formulace konkrétních důvodů (kasačních námitek) je nezbytným předpokladem perfektní kasační stížnosti, neboť stěžovatel prostřednictvím námitek vymezí okruh přezkumu rozhodnutí krajského soudu ze strany Nejvyššího správního soudu, který je uplatněnými důvody vázán (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

[31] K formulaci žalobních bodů se podrobně vyjádřil rozšířený senát v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58 (publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS), v němž mj. uvedl: *„Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“* Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.).

[32] Na namítané dodání úhrnného měsíčního příjmu městský soud v napadeném rozsudku uvedl argumentaci shrnutou v bodě [4], na kterou stěžovatelka v kasační stížnosti konkrétně nereagovala. Pouze opakovala, že doklad dodatečně doplnila. Kasační soud není povinen ani oprávněn domýšlet závěry, které by mohly z tvrzeného plynout. Tato námitka tak kvalitativně nenaplnuje podmínky, za kterých by ji mohl Nejvyšší správní soud projednat.

[33] Soud i přes výše uvedené vady nepřistoupil ke zrušení rozsudku městského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení, jelikož ten by zavázán názorem kasačního soudu mohl pouze zopakovat argumentaci uvedenou v tomto rozsudku. Proti tomuto názoru by následně nebyla dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. již kasační stížnost přípustná. Soudní řízení by se tak zbytečně prodlužovalo.

[34] Tento postup již aprobovala judikatura kasačního soudu např. v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 104/2008 – 66, kde uvedl, že rozsudek, jímž krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, nemusí být Nejvyšším správním soudem ke kasační stížnosti žalobce zrušen, byť je založen zcela nebo zčásti na nesprávných důvodech, pokud *„je tento rozsudek přezkoumatelný, zda řízení před krajským soudem netrpělo žádnou procesní vadou, jež mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí o věci samé, a zda současně může Nejvyšší správní soud postavit na jisto, že je výrok rozsudku krajského soudu v souladu se zákonem, aniž by přitom překročil rámec věci, jak byla definována nejen řízením o kasační stížnosti, ale i předcházejícím řízením žalobním a řízením před správními orgány.“*

[35] Uvedené podmínky jsou v projednávané věci splněny. Rozsudek městského soudu je přezkoumatelný, v řízení nedošlo k žádné procesní vadě, výrok rozsudku je v souladu se zákonem. I když stěžovatelka v kasační stížnosti napadá pouze názor městského soudu o formálnosti použití § 36 odst. 3 spr. ř. a ne názor o tom, že před vydáním rozhodnutí o zastavení řízení přichází v úvahu výzva dle citovaného ustanovení, Nejvyšší správní soud nepřekročil rámec věci, jelikož tyto dvě otázky jsou spolu nerozlučně spjaty a byly posuzovány žalovaným i městským soudem. Jak již bylo uvedeno výše, pokud není povinnost správního orgánu aplikovat § 36 odst. 3 spr. ř. před rozhodnutím o zastavením řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) spr. ř., nemůže se pak dopustit vady řízení, pokud nevyzve účastníky řízení k vyjádření se k podkladům řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

[37] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

pokračování

[38] Nejvyšší správní soud dále ustanovenému zástupci přiznal odměnu za zastupování (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Jde o odměnu za 1 úkon právní služby (doplnění kasační stížnosti), celkem v částce 3 100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů) a náhradu hotových výdajů, celkem 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 3 400 Kč. Ustanovený právní zástupce je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o příslušnou sazbu DPH, celkem tedy na 4 114 Kč. Přiznaná odměna bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu